

NEKROLÓG

**In memoriam Lechner László
(1930–2016)**

MEGINT TEMETTÜNK... Veszprém város közelmúltja jeles krónikását, régi dalostársunkat, sokunk atyai barátját, Veszprém Város Vegyeskara egykori énekkari elnökét búcsúztattuk. Illő, hogy felidézzük életútját.

Lechner László a mai Tolna megyei Iregszemcse község szemcsédi részén született 1930. február 6-án. Az édesapa az ottani uradalom gépészmérnöke volt; ez a körülmény meghatározta a reáliák iránti elkötelezettségét. De humaniórákból is részesült a kis Laci a családban: édesapjától a klasszikus irodalomnak, édesanyjától a zenének az ismeretéből.

A család 1939-ben Veszprémbe költözött, miután az apa az áramszolgáltató részvénytársaságnak, majd államosított vállalatnak a kerületi mérnöke, később főmérnöke lett.

A kisfiú a veszprémi piarista gimnázium diákjává vált, amely tanintézet az alsóbb tagozatokat is magában foglalta. A piarista iskolai évek egész életre szóló hatással voltak rá, tanárai kiváló tanításban és nagyszerű nevelésben részesítették. Az államosítás, 1948 előtt az Ő osztálya volt az utolsó, amely még a piarista szellemben érettségizett.

Ezután felvételi vizsgát tett a budapesti Műegyetemen, ahová először mondvasinált okból nem vették fel, így egy évnyi kétkezi villanszerelői munka után kezdhetette csak el egyetemi tanulmányait. 1954-ben végzett villamosmérnökként. Visszatért felnevelő városába, Veszprémbe, ahol idővel atyja munkájának méltó folytatója vált belőle.

Hamarosan megnősült. Gyermekkori szerelmét 1955-ben vezette oltár elé. Sze-

retett nejevel – még kimondani is megrendítő – több mint hatvan évet töltött boldog házasságban. Két gyermeket neveltek fel, Gábort és Juditot.

Jó szakember és jó vezető volt, ezért útja felfelé vezetett. 1965-ben Székesfehérvárra hívták az ÉDÁSZ főmérnökének. Később ugyanott igazgató lett, majd 1983-ban Budapestre került hálózati főosztályvezetőnek a Magyar Villamos Művekhez, ahol 1990-ben történt nyugállományba vonulásáig dolgozott.

További életét a fővárosban és a sok más veszpréminek is aszylumot nyújtó Káptalanfüreden élte le. Testi és lelki erejét és aktivitását szinte az utolsó napig megőrizte. Földi útját életének 87. évében, 2016. március 6-án fejezte be Budapesten.

Az egyetemi évek után Veszprémbe visszatérve, hamar megtalálta régi barátait, diáktársait, akik vele együtt alapvető jelentőségűnek tekintették az élet mindennapjaiban is a hagyományápolást, az ének, a hangszeres zene, a néptánc színvonalas művelését, a nemes szórakozást, az emelkedett időtöltést. Amikor pedig 1956 nyarán, zeneakadémiai diplomával a kezében hazaérkezett Veszprémbe Zámbó István karnagy is, azonnal beállt Lechner László is az új ének- és zenekar szervezőinek sorába. Testvéreivel: Pállal és Ágnessel együtt írta alá 1956. szeptember 25-én Veszprém Város Ének- és Zenekarának alapítólevelét, vállalva a szigorú és következetes, ám élményekben gazdagnak ígérkező énekkari munkát.

Lechner László az éneklés során ugyanolyan magas mércét állított fel önmagának, mint a szakmai pályáján és magánéletében. Muzikalitása, ügyszeretete, életigenlése, kedélyessége és az az emberi atmoszféra, amelyet képes volt kelteni maga körül, példaértékű volt dalostársai számára. Az énekkar szervezésében közeli munkatársa volt a karnagnak, és – igazi barátként – Bélafi Lászlóval, Csaby Csabával, Papp Sándorral és másokkal együtt évtizedeken át meghatározó tagja a karnagy legszűkebb tanácsadói körének. Az 1992-ben régi dalostársakkal és barátokkal, idősb Bélafi Lászlóval, Péterné Rózsa Marikával és másokkal megalakított Baráti Körnek az elnöke, 3 év múltán tiszteletbeli elnöke lett. Nagy szerepe volt a megyeházbeli „Vasárnapi orgona- és kórusmuzsika” sorozatának megindításában. Minden módon támogatta Kórusát és annak társadalmi környezetét; többször részt vett a szívbeli dalostárs-barátok által életre hívott Kávéházi Törzsasztal nevű zenebaráti asztaltársaság ülésein és más hasonló összejöveteleken.

Sok évtizedes zenebaráti munkájának méltó megkoronázásaként Ő nyithatta meg a Kórus alapító karnagya, Zámbó István tiszteletére 2013-ban rendezett emléknapon a Zámbó-emlékkiállítás, amelynek tablói a Kórus új otthonában, a Hangvillában most is megtekinthetők Veszprémben. Megnyitóbeszédében örömmel állapította meg: „Az idők sodrásával együtt járó elhalkuláson túllépve, ma végre újult erővel mutatkozik meg Zámbó István emberi teljessége, álmainak, terveinek és akaratának jelentősége, a karnagy és követői szolgálatának áldásos hatása.”

Az énekkar azzal fejezte ki hálóját és elismerését Lechner Lászlónak sok évtize-

des, példamutatóan önzetlen és eredményes zenebaráti szolgálatáért, hogy 2012-ben az elsők között részesítette az örökös taggá való nyilvánításban.

Mérnöki munkáját mi, dalosok kevésbé ismerhettük. De amint nemrég megtudtam kollégájától, Péti Tamás mérnöktől, a székesfehérvári villamosenergia-ellátási rendszer kiépítésében, sőt, a fővárosi villamos fő- és alaphálózat lefektetésében meghatározó szerepe volt. Ezek megteremtésével máig ható, nagyjelentőségű szakmai munkát teljesített.

Mi sem jellemzőbb igényességére, mint az, hogy mindemellett maradt még ereje technikatörténeti tanulmányok folytatására is. Áramszolgáltatás-történeti művei, Fehérvár és Veszprém város villamosítása történetének feltárásában, megírásában való részvétele időtálló művek megalkotását eredményezte.

Lechner László életútjának, közéleti pályájának még vázlatos ismertetése sem képzelhető el anélkül, hogy ne essék néhány szó széles társadalmi tevékenységéről.

A piarista neveltetés iránti elkötelezettsége vezette abban, hogy mindent megtegyen az ifjúkorában átélt veszprémi piarista diákélet emlékezetének rögzítéséért. A tanáregyeniségek életrajzai, a cserkészet és a népi kultúrát ápoló mozgalmak, körök munkájának feltárása, az ezerszínű diákélet megörökítése és a rengeteg forrásértékű fényképfelvétel is mind e nemes célt szolgálta. Írásaival sok mindent összegyűjtött, megfogalmazott, sőt, közzé is tett előadásaiban, cikkeiben, könyvekben, kiadványokban. Nemcsak helyben, hanem országosan is tevékenykedett a piarista múlt tudatának ébren tartásáért, a jellemet, hazafit, hiteles embert nevelő tanítórend becsületének erősítéséért.

Nem elégedett meg a mondandója kifejtésével. Jól tudta, hogy közzétenni az összegyűjtött anyagnak csak kis részét lehet, ezért gondoskodni kell az egész forrásanyag, az adathordozók minél teljesebb körének biztonságba helyezéséről. Így ajándékozta mintaszerűen rendszerezett hangfelvételeit a Kórusnak; így adta, adományozta páratlan kulturális hagyatékát a megyei levéltárnak. A levéltár pedig elhatározta önéletírásának kiadását; a kötet megjelenését 2016 karácsonyára várjuk. Ő ezt, sajnos, már nem érte meg.

Elmondható: Lechner László, a mérnök, a dalos, a piarista öregdiák, hűséges társadalmi szolgálatával beírta nevét Veszprém város XX. századi művelődéstörténetének, műszaki történetének, iskola- és egyesület-történetének legjobb szerzői sorába.

* * *

Búcsúzzunk Tőled azokkal a Martialis római költőtől vett szavakkal, amelyeket Magad is hallhattál a piaristáknál: *Sit Tibi terra levis!* Legyen Néked könnyű a föld! Emléked magunkban örökké őrizzük.
Isten Veled!

SOMFAI BALÁZS

(Káptalanfüreden, 2016. március 19-én, az Angyalos Boldogasszony-kápolnában tartott búcsúztatáson elmondott gyászbeszédem szerkesztett változata. A beszédet az *Ő Veszprém Város Vegyeskara Örökös Tagja* címmel történt kitüntetése alkalmából 2012-ben felolvasott méltatás alapján, a Lechner-családtól kért és Kovács Lászlóné Dömsödi Erzsébet dalostárstól kapott további tájékoztatás révén szerkesztettem meg. A fotót Golarits Miklós dalostárs készítette. Köszönöm a segítséget mindannyiuknak. – S. B.)

Válogatás Lechner László helytörténeti munkáiból

- Veszprém Város Ének- és Zenekara 15 éve, 1957–1972 / [kiad. a Georgi Dimitrov Megyei Művelődési Központ]; [a fényképeket kész. Lechner László et al.]. – Veszprém, 1972 – 24 p.
- Lechner László: Epilógus 6–20. p., Anekdoták 29–41. p. In: In memoriam Helyes László, 1914–1981. Szerk.: Kovács Sándor – Veszprém, 2000. 46 p. [Tanítók, tanárok. Az Iskolatörténeti Gyűjtemény sorozata, 1. sz.]
- Alma Mater a veszprémi várban / Szerk. Lechner László. – Veszprém [2002] – 137 p.
- Lechner László visszaemlékezései 53–64. p. In: In memoriam dr. Előd István, 1912–1990. /Szerk.: Kovács Sándor. – Veszprém, 2004. 81 p. [Tanítók, tanárok. Az Iskolatörténeti Gyűjtemény sorozata, 3. sz.]
- Lechner László: Hála legyen, visszakaptuk! = Rab Mária Híradó 1. évf. 2. sz. (2010. aug.), p. 10–11.
- Lechner László: Népi kulturális csoport működése és fénykora a veszprémi piarista gimnáziumban, 1943–1948. = Veszprém, 2010. 12. 03. Lovassy László – volt piarista – Gimnázium 300. tanévének 4 évszak – 4 koncert rendezvénysorozatának Népzene-néptánc gáláján elhangzott előadás. – [Veszprém] 2010. – 15 p. ill. (EKMK Helytörténeti Gyűjt.)
- Lechner László: A népművészet, a néptánc újjáéledése a Séd-völgyében = Rab Mária Híradó 3. sz. (2011. jan.), p. 16–17.
- Lechner László: Veszprémi diákkori emlékek az 1940-es évekből. = Veszprémi Szemle, 13. évf. 22. sz. (2011. 3. sz.) p. 28–58.
- Lechner László: Gondolatok a Rab Mária-forrás Kerekasztal napirendi pontjaihoz. = Rab Mária Híradó, 7. sz. (2013. szept.) p. 34–35.
- Lechner László: Veszprémi vagyok? 1–160., Lázár Péterné Lechner Ágnes: A sziklára épített város 162–253. kézirataloldal + fényképmelléklet 51 számozatlan fotóalbum oldal (MNL VeML kiadásában megjelenítése várható 2016. év végén)

(Cs. M.)